

“นักเรียนที่ใครๆ ก็บอกว่าแย่ที่สุด อาจไม่สามารถก้าวกระโดดเป็นนักเรียนดีเด่นได้
แต่ฉันเชื่อว่าพวกเขาสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ บางทีดีขึ้นแล้ว ก็อาจหลงลืมและกลับไปทำผิดอีก
แต่ฉันเป็นหน้าที่ของคุณครูอย่างฉันที่จะให้อภัยและคอยตักเตือนพวกเขา
ให้กลับเข้าสู่สิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่ออนาคตที่ดีของเขาเอง”

ห

ห้อง ม.3/3 มีผลการเรียนเฉลี่ยต่ำที่สุดในสายชั้น ม. 3 ห้อง ม. 3/3 เป็นห้องอาคารพระครูทุกคนบอกว่า ทุกปีห้องนี้มีนักเรียนจบการศึกษาจริงๆ น้อยมาก ห้อง ม. 3/3 เป็นห้องที่มีนักเรียนก้าวร้าวรวมกันอยู่มากที่สุด ห้อง ม.3/3 เป็นห้องที่ขาดความสามัคคี ในการจัดงานกีฬา ฆาตกรรมช่วยเหลือกัน สิบแปดคนจะล้มก็เพราะห้องนี้ ห้อง ม. 3/3 เป็นห้องประจำชั้นของชั้น

ในช่วงเทอมแรกของการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนวัดปากบ่อ ฉันรู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อต้องเข้าสอนห้อง ม. 3/3 เด็กนักเรียนชายห้องนี้เสแสร้ง เป็นนักเรียนหลายคนนักเรียนหญิงเองก็ไม่แพ้กัน ก้าวก้าแกว่ง บางคนมีวิชาหลายเสพติดด้วย ทำให้ฉันรู้สึกหนักใจมากเมื่อไปเข้าสอนเพราะนักเรียนจะไม่ค่อยสนใจฟัง ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ยังมีรบกวนการเรียนการสอน เรียกว่า สอนห้องนี้ไป 1 คาบเรียนหมดพลังไปทั้งวัน ฉันเคยสงสัยว่า ทำไมนักเรียนมีพฤติกรรมแบบนี้ แต่ก็พบคำตอบเมื่อให้นักเรียนเขียนการ์ดวันพ่อ เมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ข้อความต่างๆ ในการ์ดแต่ละใบสะท้อนว่านักเรียนเกือบครึ่งห้องมีบ้านที่พ่อแม่ทะเลาะกัน ความรักความเอาใจใส่ พฤติกรรมก้าวร้าวที่โรงเรียนจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจนักที่จะเกิดขึ้น

ในช่วงใกล้จบปีการศึกษา โรงเรียนจะมีงานทอดผ้าป่าประจำปี เป็นงานที่นักเรียนทั้งโรงเรียนจะมาแสดงความสามัคคี มีการแสดงโชว์ เช่นประกอบเพลงกันทุกชั้นห้อง ม. 3/3 เองก็มีการแสดงเช่นกัน ในครั้งแรก ฉันอยากให้นักเรียนมีความเป็นผู้นำ ช่วยกันฝึกซ้อมเอง แต่เมื่อได้ยินเสียงทะเลาะกันดังโหวกเหวกร่วมรัวโงง ฉันก็ทนไม่ได้ ต้องเข้าไปช่วยฝึกซ้อม

สิ่งที่ยากของการฝึกซ้อมการแสดงนี้ คือ การยื่นความผิดให้แก้กัน เมื่อเพื่อนคนหนึ่งเดินผิดท่าคนหนึ่งจะเริ่มชี้หน้า อึกคนจะดูดำ และอีกหลายๆ คนจะเริ่มทูดทูดขอร้องมองประณามด้วย ทำให้การฝึกซ้อมไม่ได้ดังใจไหน ด้วยความเป็นครู ฉันให้นักเรียนทุกคนสงบสติอารมณ์ ให้นั่งย่อนคิดภาพที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ ฉันถามว่า การที่เราว่าเพื่อนที่เดินผิด เรากำหนดเพื่อนเดินถูกขึ้นหรือไม่ ทุกคนตอบพร้อมกันเป็นเสียงเดียวว่า “ไม่” ฉันพยายามชี้ให้นักเรียนเห็นว่า การต่อว่ากันไม่ทำให้เกิดผลดี หากทำผิดพลาดเราควรช่วยกันยื่นอกทางแก้ไข หากทุกคนทำได้ พวกเขาควรปรนเปรอมเป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นการฝึกซ้อมในวันนั้นผ่านไปได้อย่างดี ทุกคนหยุดตัวเอง เมื่อรู้ว่ากำลังจะทำเพื่อน หลายคนมีรอยยิ้มอยู่บนหน้าเมื่อจบจนก่อน และหลายคนหยุดปรนเปรอมอย่างภูมิใจไม่ได้ เมื่อเห็นเพื่อนที่เดินผิดตลอด ทำท่าได้ถูกต้องทุกครั้งเหมือนนี้

เหตุการณ์การฝึกซ้อมการแสดงนี้ เป็นช่วงเวลาที่สร้างแรงบันดาลใจแก่ฉัน ทำให้ฉันสู้ และไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น เมื่อเกิดปัญหาฉันก้าวต่อไปและพานักเรียนของฉันก้าวไปพร้อม ๆ กันด้วย นักเรียนที่ใคร ๆ ก็บอกว่าแย่ที่สุด อาจไม่สามารถก้าวกระโดดเป็นนักเรียนดีเด่นได้ แต่ฉันเชื่อว่าพวกเขาสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ บางทีดีขึ้นแล้ว ก็อาจหลงลืมและกลับไปทำผิดอีก แต่ฉันเป็นหน้าที่ของคุณครูอย่างฉัน ที่จะให้อภัยและคอยตักเตือนพวกเขาให้กลับเข้าสู่สิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่ออนาคตที่ดีของเขาเอง

บุญศิริ จุติดำรงพันธ์ (ครูใหม่)
วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวัดปากบ่อ

